

tidspørgsmaal; men den høitagtede Minister har jo svækket mit Haab i saa Henseende ved at sige, at man kunde sørge for, at der ingenfinde blev et Overflud. Jeg synes derfor, at jeg ikke kan beqvemme mig til at stemme for Loven, da jeg ikke kan erkjende, at den er retsfærdig og billig i sit Grundprincip, naar man ikke har en saadan Slutningsparagraff, ifølge hvilken Tilskudene skulle tilbagebetales, naar den Tid kommer, da der bliver et Overflud af Jernbanerne, i Righed med, hvad man allerede har bestemt med Hensyn til Frederik den Syvendes Canal.

Jens Jensen: Skjøndt jeg har været med til at stille et Par Endringsforslag, skal jeg dog ikke omtale dem, da dette allerede er skeet fra flere ærede Medlemmers Side. Det er derimod om Loven i dens Heelhed, at jeg vil tillade mig at høre et Par Ord. Da Loven af 10de Marts 1861 ligesom ogsaa Loven af 11te Februar 1863 vare til Forhandling, stod det klart for mig, at den Grundsaetning, som vi dengang sloge fast, og som vi i dette Øieblik ere i Færd med at bringe til Udførelse, var af den Betsaetning, at vi aldrig paa nogen retsfærdig Maade vilde kunne gennemføre den; men at den skulde blive saa uretfærdig, som Tilfaeldet synes at ville blive efter denne Lov, havde jeg dog aldrig troet. Jeg troer, at det vilde være heldigt, om Thinget vilde udsætte Vedtagelsen af denne Lov endnu et Aars Tid; thi er der Noget, som svækker Folkets Tillid til Folkethingets Skattebevillingsret, er det en Lov som den foreliggende.

Ordføreren: Ja, efter de Udtalelser, som ere faldne om de forskjellige stillede Forslag, skal jeg endnu kun tillade mig at anbefale, at i ethvert Tilfaelde Forslaget under Nr. 3 a. ikke vedtages. Jeg troer, at den høitærede Minister saa klart som muligt har paavist, at det virkelig ikke gaaer an at give ham en saadan Myndighed til at paa-

lægge Egne, for hvis Vedkommende Jernbanens Retning gennem visse Dele endnu ikke klart kan sees, et forhøjet Bidrag, thi hvor skal han finde disse Egne? Retningen af Jernbanen i det sydvestlige Jylland s. Ex. er jo endnu ikke affrukten, og hvorledes skal Ministeren nu udfinde de Egne, hvem det høieste Bidrag af indtil 1 Rd. pr. Td. Hartorn skulde paahvile? Han veed rimeligvis ikke til den 1ste November, hvor Stationerne skulle være, eller gennem hvilke bestemte Sogne Banen skal gaae. Det vil i Virkeligheden kun lede til en meget ufuldkommen Udøvelse af Retfærdigheden, naar man, for at hjælpe paa nogle enkelte Egne, for hvilke enkelte af de ærede Forslagsstillere maa skee nærmest optræde som Ordførere, forhøjer Bidraget for nogle andre, medens man for mange andre maa lade det blive ved det almindelige Gjennemsnit. — Men endelig vil jeg ogsaa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de ærede Forslagsstillere dog vistnok ikke ret have betænkt, at den korte Tidsfrist, som er givet i § 3, neppe vil kunne række til, naar de mange forskjellige Erklæringer og Modforestillinger fra Amtene o. s. v., der kunne ventes at ville indkomme netop som Følge af deres Forslag, skulle være afgjorte i Løbet af 2 Maanedere fra den Tid, de skulle være indgivne. Der staaer jo nemlig i § 3 — og dette have de ærede Forslagsstillere ikke forestaaet forandret —, at Indstillingerne fra Amtsrådene eller Communalbestyrelserne skulle være indgivne inden 1ste September, men først derefter kan Ministeren jo begynde at tænke paa, hvilke Egne der skulle have et yderligere Paalæg, thi Paalæg og Vættelse maae jo staae i noget Forhold til hinanden, og først da vil han begynde at affordre Embedsmændene Erklæringer. Da disse Erklæringer naturligvis i de fleste Tilfaelde ville være modstræbende og mulig nødvendiggjøre yderligere Erklæringer og Forklaringer, vil den bestemte Tidsfrist af 2 Maanedere let kunne blive overskreden, og saa er Loven imod, at Noget skeer i den af de ærede Forslagsstillere tilfattede Retning. Men